

Η αποστολή του Χριστιανού

[Ορθοδοξία](#) / [Ιερός Άμβων](#)

[Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας](#)

«Πνεύμα Κυρίου επ’ εμέ, ου είνεκεν έχρισέ με, ευαγγελίσασθαι πτωχοίς απέσταλκέ με, ιάσασθαι τους συντετριμμένους την καρδίαν, κηρύξαι αιχμαλώτοις άφεσιν και τυφλοίς ανάβλεψιν, αποστείλαι τεθραυσμένους εν άφέσει, κηρύξαι ενιαυτόν Κυρίου δεκτόν» (Λουκ. 4, 18-20).

Το Πνεύμα του Κυρίου με κατέχει, γιατί ο Κύριος με έχρισε και μ’ έστειλε ν’ αναγγείλω το χαρμόσυνο μήνυμα στους φτωχούς, να θεραπεύσω τους συντριμμένους ψυχικά. Στους αιχμαλώτους να κηρύξω απελευθέρωση και στους τυφλούς ότι θα βρουν το φως τους, να φέρω λευτεριά στους τσακισμένους, να αναγγείλω του καιρού τον ερχομό που ο Κύριος θα φέρει τη σωτηρία στον λαό του.

Οι χριστιανοί κληθήκαμε να ακολουθήσουμε τον Θεό της χαράς που έγινε άνθρωπος. Η μαρτυρία του Χριστού στον κόσμο αυτόν είναι μεταμόρφωση της απόγνωσης σε ελπίδα. Είναι δωρεά νοήματος μέσα από την κοινωνία με το Πρόσωπό Του. Είναι αναζήτησή Του, ώστε να γίνεται στην ζωή συνεχώς ένα καινούργιο ξεκίνημα. Ο χρόνος να ανανοηματοδοτείται. Και τα γεγονότα της ζωής

μας να μην μας καταβάλλουν, αλλά με την παρουσία Του να θεώνεται στην προοπτική της σχέσης μαζί Του.

Είναι συγκλονιστικό το πρώτο κήρυγμα του Χριστού στην ιδιαίτερη πατρίδα Του την Ναζαρέτ. Διαβάζοντας ένα απόσπασμα από τον προφήτη Ησαΐα τονίζει στους συντοπίτες του ότι η προφητεία βρίσκει εκπλήρωση στο πρόσωπό Του. Ότι δεν μιλά ο φωτισμένος από τον Θεό προφήτης για κάποιον άλλον, αλλά για τον ίδιο, ο οποίος ήρθε να εκπληρώσει την προφητεία. Και γεννούν τόση χαρά αυτά τα λόγια:

Το Πνεύμα του Κυρίου (το Άγιο Πνεύμα που εκπορεύεται από τον Πατέρα) με κατέχει ως προς την ανθρώπινη φύση μου και με έστειλε να αναγγείλω το χαρμόσυνο μήνυμα στους φτωχούς, να θεραπεύσω τους συντριμμένους ψυχικά, να κηρύξω απελευθέρωση στους αιχμαλώτους, να κηρύξω στους τυφλούς ότι θα βρουν το φως τους, να φέρω ελευθερία στους τσακισμένους, να αναγγείλω τον ερχομό του καιρού στον οποίο ο Θεός θα φέρει σωτηρία στον λαό Του.

Αυτοί είμαστε εμείς και εμείς κληθήκαμε να ακολουθούμε τον Κύριό μας. Αυτή όμως είναι και η δική μας αποστολή. Είμαστε χριστιανοί σημαίνει ότι έχουμε λάβει από τον Θεό την χάρη του Αγίου Πνεύματος στα μυστήρια του βαπτίσματος και του χρίσματος να αναγγείλουμε το χαρμόσυνο μήνυμα σε όσους είναι πτωχοί ως προς το νόημα της ζωής. Κι αυτό το χαρμόσυνο μήνυμα, το Ευαγγέλιο, είναι ότι ο Θεός μας αγαπά προσωπικά και αυτό μας δίνει νόημα τόσο στην παρούσα όσο και την μέλλουσα ζωή. Και το νόημα είναι ότι δεν είμαστε μόνοι μας. Ότι ο

προορισμός μας είναι η κοινωνία μας με τον παρόντα Χριστό τόσο στην ζωή της Θείας Ευχαριστίας, στην κοινότητα της Εκκλησίας, στην μετοχή μας στο Σώμα και το Αίμα Του, στην σαρκωμένη Αγάπη και σε μια ιδέα ή μια πεποίθηση, όσο και σε όλες τις πτυχές της ζωής μας.

Γιατί ο Χριστός είναι πανταχού παρών, αρκεί εμείς να ζητούμε να μεταμορφώσει την ύπαρξή μας. Ευλογεί την αγάπη στον γάμο. Ευλογεί και μας στηρίζει με αρχές, αξίες και ελπίδα καθώς μεγαλώνουμε τα παιδιά μας. Μας δίνει συγχώρεση, δηλαδή καινούργια αρχή στα σφάλματα, τις αμαρτίες μας, σε ό,τι διαλύει την αγάπη, γιατρεύοντας τα συντρίμματα των καρδιών μας που δεν μπορούν να αντέξουν την ήττα. Η συγχώρεση είναι η ύψιστη μορφή ελευθερίας για όσους αιχμαλωτιζόμαστε στο κακό που κάνουμε στον εαυτό τους, στο κακό που μας κάνουν οι άλλοι, στο κακό που κάνουμε στους άλλους. Και το κακό τσακίζει.

Γιατί ο Χριστός δίνει φως σε όλους μας που κρατάμε κλειστά τα μάτια σε ό,τι είναι ο πραγματικός μας προορισμός: η αγάπη. Σε όσους έχουμε σαγηνευθεί από την δόξα και την απόλαυση του εφήμερου, των αγαθών, των σχέσεων, της εξουσίας κάθε μορφής και δεν μπορούμε να δούμε την ζωή στην προοπτική της αγάπης που είναι ευθύνη και ελευθερία.

Ας αφήσουμε τον εαυτό μας να μπολιαστεί από την παρουσία του Χριστού και ας μη μείνουμε σε ένα ονειροπόλημα για το πώς θα μπορούσε να είναι ο κόσμος αν άφηνε τον Χριστό να είναι παρών και να μεταμορφώνει την ζωή. Γιατί δεν αρκεί το ονειροπόλημα. Η κλήση μας είναι να ζήσουμε και να μοιραστούμε. Κι αυτή είναι η αποστολή της Εκκλησίας. Μπορεί να μένουμε στην φτώχεια μιας ηθικής χωρίς αγάπη. Της εμμονής σε τύπους χωρίς βίωμα. Σε γλώσσα του χτες, χωρίς επικαιροποίηση στο σήμερα. Στην χρησιμότητα χωρίς πνοή ζώσα. Στην δικαιολόγηση της παρουσίας μας με βάση στατιστικές. Έτσι όμως μοιάζουμε με το βιβλίο του προφήτη που βρίσκεται αποθηκευμένο στην συναγωγή της Ναζαρέτ, αλλά χρειάζεται το Πρόσωπο που θα το ερμηνεύσει και θα δείξει πώς το ζούμε. Το Πρόσωπο ήρθε και είναι παρόν. Εμείς όμως το ξανατοποθετούμε στα ράφια της καρδιάς μας και των τεσσάρων τοίχων των ναών, χωρίς να αφήνουμε την παρουσία Του να μας αγιάσει, χωρίς να είναι η σκέψη μας και η καρδιά μας προσανατολισμένη, χωρίς αίσθημα αποστολής.

Ναι, ήρθε ο καιρός για σωτηρία, για πνοή, για μεταμόρφωση! Κάθε στιγμή καλούμαστε να ζούμε τον κατά Χριστόν αγιασμό μας και να εργαζόμαστε κι εμείς να είναι η Εκκλησία το σώμα που μας ζει και μας ελευθερώνει!

themistoklismourtzanos.blogspot.com

<http://bit.ly/2ZIt4yK>